

Interogatoriu obligatoriu

Lorena Craia

Mă-ntorc într-un coșmar fixat în patru ace,
Lumina pe zăbrele apucă să se joace,

Pereți de mucegai se-apeacă peste mine,
Iar luna prin chepeng se tulbură și tace.

Se-aude clipocit dintr-un canal defect,
Afară se aude îndemnul pentru pace,

Din val în val se sparge întinderea de ape
Și-n pântecul celest, câte un nor ce zace,

Pornește-o cruciadă, dar numai în tăcere,
Căci ploaia s-a ascuns în ochii mei, tenace;

Aștept și azi sentința pentru decapitare,
Călăul îmi pândește tot sângele, rapace,

Îmi pun mâna la frunte să simt dacă rămâne
O urmă de nădejde, ce-n aur se prefăce.

Oftatul meu prelung răzbește în ecou
Spre ultima nocturnă a corbului vorace,

Aud și-ngân întruna, refren după refren,
Sperând că tot ce-i sumbru în mine se desface.

Pretenția la viață, desigur - iluzoriu - ,
Mă ține-n brațe calde și-apasă pe torace;

Se-aude-o cheie-ntoarsă, metalizând cu mine -
Zâmbesc și păătoasa din mine iar mă place.

23 septembrie 2016 - 16 decembrie 2018, Constanța